PRAKTISCHE GIDS

VOOR DE STRATEGIE EN TACTIEKEN VAN DE REVOLUTIE

DAVID MYATT

A Practical Guide to The Strategy and Tactics of Revolution

By David Myatt

David Myatt

Index

Deel I Theorie

I – I	Gewapende opstand, leiderloze weerstand of een legale beweging?	3
I - II	De waarheden die we moeten accepteren	5
I – III	De wegen naar de overwinning	7
I – IV	Het bezwaar tegen actieve weerstand	8
I – V	De aard van moderne actieve weerstand tegen tirannie	10
I – VI	Lone wolves en Active Service Units	12
I – VII	Bijlagen	13

Deel II Praktijk

II – I	Inleiding	16
II – II	Praktische methoden van directe actie	18
II – III	Voorbereiding en ontsnapping	19
II – IV	Moordaanslagen	20
II – V	Bomaanslagen	24
II – VI	Sabotage	26
II – VII	Samenvatting	28

Nederlandse vertaling van David Myatt's
"A Practical Guide to the Stategy and Tactics of Revolution"

I – I Gewapende opstand, leiderloze weerstand of een legale beweging?

Onze Arische cultuur, levenswijze en ons ras verkeren in ernstig gevaar. Er is nergens op deze planeet een Arische natie, een Arisch thuisland: een plek waar Ariërs in vrijheid leven en hun unieke levenswijze kunnen naleven. Evenmin is er een plek waar de Arische cultuur wordt beschermd of in ere wordt gehouden.

In plaats daarvan leven de Arische volkeren tegenwoordig in zogenaamde “multiraciale samenlevingen,” waar hun gebruiken, levenswijzen en het Arische concept van rechtvaardigheid, gebaseerd op persoonlijke eer, verboden zijn. Deze “multiraciale samenlevingen” hangen bovendien een levensstijl aan (het consumentenkapitalisme) die ware Ariërs – echte krijgers – diep verwerpelijk vinden. Deze samenlevingen vervolgen, intimideren, gevangen zetten en doden zelfs actief de Ariërs die trots en onverzettelijk opkomen voor hun cultuur, levenswijze en ras. Elke uiting van Arische trots, Arische cultuur of de Arische levenswijze wordt gebrandmerkt als “racisme,” en de regeringen van deze samenlevingen hebben openlijk de oorlog verklaard aan “racisme” en “racisten.”

Wij, degenen die denken, voelen en willen handelen en leven als Ariërs, leven onder bezettingsregeringen. Deze regeringen zijn vastbesloten ons volk mentaal te knechten en te conditioneren, en werken doelbewust aan het uitsterven van ons ras door middel van rasvermenging. Zij hebben ons eens trotse en felle krijgersvolk geprobeerd te temmen en te domesticeren.

Meer dan zestig jaar strijd

Meer dan zestig jaar lang hebben duizenden moedige Arische mannen en vrouwen geprobeerd verzet te bieden tegen de sinistere manipulatie van ons volk, tegen de langzame afbraak van onze rechten, vrijheden, cultuur en levenswijze, en tegen de vernietiging van onze thuis- en vaderlanden door middel van multiracialisme. Velen van hen zijn gevangen gezet, soms voor zeer lange periodes. Anderen zijn mishandeld, geïntimideerd, lastiggevallen of vervolgd. Sommigen hebben zelfs de hoogste prijs betaald en zijn vermoord.

Elk jaar worden er meer repressieve anti-Arische wetten aangenomen, die steeds verder beperken wat wij mogen zeggen, schrijven, doen of zelfs waar wij ons mogen begeven. Elk jaar worden meer Arische activisten het doelwit van stalinistische “ochtendinvallen,” waarbij hun huizen worden doorzocht op literatuur die door de anti-Arische regeringen is verboden.

De situatie is inmiddels zo ernstig dat in het ooit Arische Groot-Brittannië zelfs het bezit van dissidente of zogenaamd “racistische” literatuur strafbaar is, met gevangenisstraf als gevolg. Het is daar zelfs verboden om te proberen een Arische beweging te organiseren die toegewijd is aan Arische krijgersidealen en militaire training voor haar leden wil aanbieden. Zelfs het dragen van een verdedigend wapen – een oud Arisch recht en een symbool van onze eer en toewijding – is verboden. Ondertussen wordt elke uiting van natuurlijke afkeer tegen decadente figuren, zoals homoseksuelen, bestempeld als “hate speech.”

Onderdrukking en weerstand

Deze onderdrukking van ons volk en onze natuurlijke krijgerslevenswijze is niet alleen kwaad, maar ook tiranniek. Maar wat kunnen wij doen? Hoe kunnen wij ons verdedigen? Hoe kunnen wij vechten voor ons volk, onze cultuur, onze manier van leven, en ons recht om te leven te midden van onze eigen soort, volgens onze eigen gebruiken en wetten? Hoe kunnen wij een Arisch thuisland creëren voor onszelf?

Moeten wij het spel spelen dat onze vijanden ons willen laten spelen? Het spel van het oprichten van legale en vreedzame politieke bewegingen die proberen via verkiezingen verandering te brengen? Moeten wij ons onderwerpen aan de regels die onze vijanden hebben opgesteld en die zij aanpassen zodra wij enig succes lijken te boeken? Moeten wij geloven dat onze vijanden vrijwillig hun macht zouden opgeven als een Arische politieke beweging via verkiezingen succesvol zou blijken?

Of moeten wij kiezen voor de tactieken van gewapende opstand, waarbij geheime groepen worden gevormd en Ariërs worden gerekruteerd en getraind als stedelijke soldaten? Of moeten wij de weg inslaan van leiderloze weerstand, waarbij eenlingen sabotageacties, verstoringen en politieke moordaanslagen uitvoeren?

I - II De waarheden die we moeten accepteren

Er zijn drie fundamentele waarheden die we moeten omarmen voordat we enige actie ondernemen, legaal of heimelijk, en zelfs voordat we nadenken over het creëren van een Arisch thuisland en daarmee het herstellen van onze vrijheid, onze cultuur en onze Arische levenswijze.

1. Het doel van ons individuele leven is het dienen van ons volk en ons ras.
Ons Arische plichtsgevoel ten opzichte van ons ras staat boven alles: boven ons eigen geluk, boven ons comfort en zelfs boven ons leven. Door deze waarheid te accepteren en ernaar te handelen, worden we krijgers. We denken, voelen, handelen en gedragen ons zoals Ariërs bedoeld zijn te leven. Als we deze waarheid daarentegen niet omarmen, vervallen we tot wat onze vijanden van ons willen maken: consumenten, werkbijen in hun consumentenkapitalistische samenleving. Dit is een samenleving die gericht is op het vernietigen van de natuurlijke diversiteit en verscheidenheid, in naam van een kwaadaardige en tirannieke sociale manipulatie.

2. We bevinden ons in een daadwerkelijke oorlog voor onze vrijheid en de toekomst van ons ras
Of we het nu willen erkennen of niet, we zijn verwikkeld in een strijd om ons voortbestaan. We leven onder een repressieve bezettingsregering die ons volk mentaal manipuleert en systematisch hersenspoelt. Deze regering voedt ons met de illusie dat we in “democratische” landen leven. We moeten door de illusie van veiligheid en tevredenheid heen prikken, een illusie die onze bezettingsregering bewust heeft gecreëerd. Dieren in kooien kunnen misschien goed gevoed zijn en een rustig leven leiden, maar ze zijn nog steeds gevangenen. Ze worden beroofd van hun vrijheid om te leven zoals ze bedoeld zijn: vrij, in hun natuurlijke habitat.

We moeten verder kijken dan de afleidingen en propaganda die onze bezettingsregering gebruikt om ons volk te vermaken en te verdoven. Deze hersenspoeling houdt ons volk in onwetendheid over hun Arische cultuur, identiteit, plicht en lotsbestemming. Hierdoor worden zij niets meer dan zelfzuchtige consumenten en gehoorzame werkbijen, die in dienst staan van de kapitalisten en decadente politici die deze onderdrukkende, sociaal gemanipuleerde, consumentenkapitalistische samenleving in stand houden. We moeten ons realiseren dat de huidige samenlevingen waarin Ariërs leven, fundamenteel on-Arisch zijn. Ze zijn schadelijk voor onze gezondheid, ons welzijn, onze vrijheid en onze toekomst. Deze levenswijzen zijn decadent, eerloos en onedel – alles wat een ware Arische krijger veracht. Dit is waarom we vechten voor een revolutie: om deze levenswijze te vernietigen en te vervangen door iets gezonds, iets edels, iets wat de levenswijze en het karakter van krijgers weerspiegelt.

3. Onze Arische levenswijze is gebaseerd op persoonlijke eer
Onze levenswijze draait om absolute loyaliteit aan onze kameraden en ware vrienden, en om de toewijding aan het vervullen van onze plicht tegenover ons volk. Deze waarden belichamen het unieke karakter van ons ras; ze laten zien wat het betekent om Arisch te zijn. Ze vormen het fundament van onze unieke Arische levenswijze. We strijden om een samenleving te creëren waarin deze Arische waarden niet alleen bestaan, maar ook gekoesterd worden. Daarom moeten wijzelf proberen volgens deze waarden te leven, en, indien nodig, bereid zijn voor deze waarden te sterven.

Alleen wanneer we deze drie fundamentele waarheden accepteren, kunnen we beginnen aan de zware taak om te vechten voor de overwinning.

I – III De wegen naar de overwinning

We strijden een oorlog voor ons voortbestaan en de toekomst van ons ras. We staan tegenover een machtige vijand met de middelen, macht en invloed om nieuwe wetten en sociale en politieke maatregelen door te voeren, gericht op het verder temmen en domesticeren van ons ras. Onze vrijheid en de toekomst van ons volk staan op het spel. In deze strijd kunnen we ons geen beperkingen veroorloven in de keuze van onze tactieken.

Geen enkele generaal die een leger aanvoert op het slagveld tegen een machtige vijand, zou luisteren naar een adviseur die hem vertelt bepaalde tactieken niet te gebruiken omdat burgers ver weg van het front ze als "ongepast" zouden kunnen beschouwen. Zo'n generaal zou zich evenmin zorgen maken over hoe toekomstige academische historici over zijn keuzes oordelen. Voor de generaal en zijn leger draait alles om de overwinning: het gaat om leven of dood. Dit is geen vrijblijvende of theoretische discussie, los van de harde realiteit van oorlog.

De enige criteria die een Arische generaal in zulke omstandigheden zou hanteren, zijn of de gekozen tactieken effectief zijn en of ze eervol zijn—dat wil zeggen, passend voor krijgers.

De tactieken die ons ter beschikking staan in de strijd die wij voeren, vallen uiteen in drie hoofdcategorieën:

- Een legale politieke en sociale organisatie of partij.
- Actieve weerstand tegen tirannie door middel van georganiseerde opstand.
- Actieve weerstand door middel van leiderloze (of lone-wolf) acties.

Het belangrijkste is dat we vechten. Welke tactieken we ook kiezen, ze moeten zowel praktisch als eervol zijn. Dat betekent dat onze enige beperking is dat de gekozen tactieken effectief zijn in de strijd tegen onze vijand én overeenkomen met onze eer. In werkelijkheid vormt deze beperking nauwelijks een obstakel. Er bestaan immers oorlogsregels en regels voor betrokkenheid die strijders moeten volgen in tijden van oorlog. Door ons aan deze regels te houden, blijven we trouw aan onze eer.

Deze regels schrijven onder andere voor dat er een openbare oorlogsverklaring moet zijn. Ze bepalen ook dat iedereen die in een oorlog vecht, een soldaat moet zijn die deel uitmaakt van een militaire organisatie—met andere woorden, een onderdeel van een leger. Daarom zijn we moreel gerechtvaardigd in het gebruik van de drie noodzakelijke tactieken: die van een legale beweging die politieke macht nastreeft, die van actieve weerstand door georganiseerde opstand en die van het leiderloze, of lone-wolf, verzet.

I – IV Het bezwaar tegen actieve weerstand

Het meest voorkomende bezwaar tegen de tactieken van actieve weerstand—georganiseerde opstand en leiderloos (lone-wolf) activisme—is dat deze de regering ertoe kunnen aanzetten strengere repressieve wetten in te voeren of zelfs Arische politieke organisaties direct te verbieden.

Hoewel dit bezwaar enige waarheid bevat, toont de realiteit het volgende:

- **We leven al onder een tirannieke regering.** Zelfs zonder significante actieve weerstand heeft deze regering beperkingen opgelegd aan wat Arische politieke organisaties mogen doen, wat hun leiders en leden in het openbaar mogen zeggen of doen, en welke literatuur zij mogen produceren, bezitten of verspreiden. Elk jaar wordt deze tirannie verder uitgebreid. Gedurende de afgelopen dertig jaar is heimelijk, door middel van misleiding, een stalinistische vorm van marxisme geïntroduceerd. Tegenwoordig leven we in een repressieve crypto-marxistische samenleving: een maatschappij die in alle opzichten marxistisch is behalve in naam. Er heeft een stille, vrijwel bloedeloze marxistische revolutie plaatsgevonden.
- **“Vreedzame” politieke organisaties hebben weinig tot niets bereikt.** Ondanks aanzienlijke financiële bijdragen en de toewijding van duizenden aanhangers hebben deze organisaties in de afgelopen drie tot vier decennia nauwelijks vooruitgang geboekt. Ondertussen worden onze rechten en vrijheden ontnomen, onze cultuur en levenswijze onderdrukt en verboden, en wordt ons volk gemanipuleerd en gehersenspoeld. Bovendien verwelkomen onze voorheen Arische naties andere rassen in een zodanige mate dat wij Ariërs binnen vijftig jaar een minderheid zullen zijn in onze eigen landen. Het lot van de blanke boeren in het voormalige Rhodesië is een huiveringwekkend vooruitzicht van wat ons te wachten staat.

Denk aan een politieke organisatie die al sinds de late jaren zestig in Groot-Brittannië bestaat. Na meer dan dertig jaar behalen hun kandidaten bij verkiezingen vaak minder stemmen dan de Groene Partij.

Wat deze organisaties missen
Deze politieke organisaties falen omdat zij twee cruciale elementen missen:

1. **Een authentieke, inspirerende, charismatische leider.** Een leider die handelt uit oprechte liefde voor zijn volk en dit zowel in woorden als in daden uitstraalt.
2. **De juiste sociale en politieke omstandigheden.** Om succes te boeken, is er een verlangen naar radicale verandering nodig, een situatie van massale ontevredenheid: een pre-revolutionaire toestand.

Momenteel beschikken wij over geen van beide. Onze vijanden doen er alles aan om ons volk tevreden te houden: ze worden goed vermaakt, afgeleid en redelijk gevoed. Het merendeel van ons volk, gemanipuleerd door de bezettingsregering, kent zijn eigen Arische cultuur en levenswijze niet en is onverschillig tegenover de toekomst van zijn ras. Ze hebben hun identiteit en cultuur verloren en accepteren de verwerpelijke waarden van de consumentenkapitalistische multiculturele

maatschappij, waarin zelfbevrediging en persoonlijk geluk als hoogste doelen worden gepresenteerd.

Actieve weerstand is onmisbaar om politieke en sociale verandering teweeg te brengen. Het is bedoeld om de omstandigheden te scheppen waar Arische politieke organisaties gebruik van kunnen maken. Deze vorm van weerstand is een integraal onderdeel van onze strategie om de overwinning te behalen. Zonder actieve weerstand blijft onze samenleving zoals ze is: met een volk dat zijn Arische identiteit heeft verloren en zich blindelings richting zijn ondergang beweegt. Zonder deze weerstand zijn we gedoemd om voor altijd gevangen te zitten in de kooien van de consumentenkapitalistische maatschappij, gebonden door de ketenen die onze vijanden hebben gesmeed om ons onderdanig en tam te houden. Actieve weerstand verbreekt deze mentale, sociale en politieke ketenen. Het schudt ons volk wakker uit de lethargie waarin het verkeert. Alleen door actieve weerstand kan de revolutionaire situatie ontstaan die nodig is om politieke en sociale macht te veroveren. Dit stelt ons in staat een exclusief Arisch thuisland te creëren, waar wij in vrijheid kunnen leven volgens onze eigen wetten en gebruiken.

Actieve weerstand en legale politieke organisaties zijn beide noodzakelijk voor de overwinning. Als een regering, als reactie op actieve weerstand, strengere wetten invoert of een politieke organisatie verbiedt, moeten wij onze inspanningen alleen maar intensiveren. Een echte leider van een politieke organisatie zou over de vaardigheden beschikken om dergelijke uitdagingen te overwinnen. Hij zou, indien nodig, de organisatie een andere naam geven of een nieuwe oprichten en het politieke spel blijven spelen volgens de regels van de vijand. Zonder zo’n leider zullen bestaande of nieuwe politieke organisaties weinig bereiken, laat staan de revolutie en de sociale en politieke macht die wij nodig hebben. Daarom is het argument dat dergelijke organisaties nu aanvoeren tegen actieve weerstand irrelevant.

Gegeven de sinistere aard van de repressieve tirannie waaronder wij leven, is actieve weerstand niet alleen moreel gerechtvaardigd, maar ook een plicht. Ons volk heeft een revolutie, een oorlog of een systeeminstorting nodig om wakker te worden uit de lethargie, apathie en decadentie waarin het zich bevindt. Het moet opnieuw worden geconfronteerd met de harde werkelijkheid van het leven, moeilijke keuzes maken en uitdagingen aangaan die karakter kweken. De decadente, materialistische cocon waarin onze samenleving ons volk heeft opgesloten, moet worden vernietigd. Alleen dan kunnen wij de onderdrukkende multiculturele tirannie beëindigen. Deze tirannie vernietigt ons ras en onze landen door middel van sociaal geëngineerde multiculturele samenlevingen en door schaamteloze kapitalistische hebzucht. We moeten de waarheid kennen, onthouden en erop handelen: deze multiculturele samenleving is niets minder dan een raciale genocide op ons trotse, strijdlustige Arische ras.

Er komt geen revolutie of systeeminstorting tenzij wij, die weten, voelen en begrijpen, dit zelf creëren. Het ontwaken van ons volk hangt van ons af. De decadente structuur van deze materialistische maatschappij moet worden afgebroken, met welke middelen dan ook. Hoe meedogenloos wij ook moeten zijn, deze meedogenloosheid is noodzakelijk om ons volk en ons land te redden en ons in staat te stellen vrij te leven, zoals wij moeten leven: onder ons eigen volk, volgens de wetten en tradities van onze nobele strijderscultuur.

I – V De aard van moderne actieve weerstand tegen tirannie

Om tirannie te weerstaan en omver te werpen, is actie nodig: een gezamenlijke inspanning van de mensen die worden onderdrukt. Dit betekent dat er sprake moet zijn van actieve weerstand, georganiseerd en doelgericht. Gezien onze huidige situatie moeten wij ons echter op een effectieve en praktische manier organiseren. Het is essentieel dat wij de lessen van de afgelopen dertig tot veertig jaar begrijpen en benutten. Dit houdt in dat we een volledig nieuw soort moderne verzetsorganisatie nodig hebben. Het *Aryan Liberation Army* (ALA) is zo'n organisatie: aangepast aan de repressieve tijden waarin we leven en gebaseerd op praktische inzichten en ervaringen uit het verleden.

De organisatie bestaat uit mensen die zich identificeren met haar doelstellingen en methoden, en die een eed afleggen om actief deel te nemen aan de strijd die door het ALA is uitgeroepen. Door zich op deze manier met de organisatie te verbinden en de eed af te leggen, worden deze mensen soldaten van dit leger. Het bijzondere is dat de meeste van deze mensen onbekend zullen blijven voor elkaar. Elk individu bepaalt zelf welke taken hij op zich neemt en welke tactieken hij inzet om de vijand te bestrijden.

Het ALA zal blijven bestaan en functioneren totdat de oorlog voorbij is en de overwinning is behaald. Het is een echt volksbevrijdingsleger: een beweging van het volk die weerstand biedt tegen de gecreëerde tirannie. Zij worden geïnspireerd door de doelstellingen, idealen en methoden van de organisatie.

Wat het ALA uniek maakt, is dat er geen opperbevelhebber is die door de vijand kan worden uitgeschakeld, geen hiërarchie van individuen die kan worden gearresteerd en gevangengezet, en geen centraal hoofdkwartier dat kan worden overvallen of vernietigd. Door zijn aard heeft het ALA geen enkele "persoonlijkheid" of "leider" die door de vijand in diskrediet kan worden gebracht of waarover geruchten kunnen worden verspreid. Het ALA is daardoor immuun voor de interne twisten, ego's en persoonlijkheidsconflicten die veel traditionele organisaties hebben geplaagd. Zulke conflicten hebben andere bewegingen vaak ineffectief gemaakt en kwetsbaar voor infiltratie en verstoring door de vijand. Het ALA is daarmee zowel een idee, een ideaal als een realiteit. Door de aard van de organisatie kan zij nooit door de vijand worden vernietigd, noch geïnfiltreerd door spionnen en agenten van de zogenoemde Zionist Occupation Government (ZOG).

Zolang er maar één persoon is die de doelstellingen en idealen van het ALA levend houdt, zolang er maar één persoon is die in de naam van het ALA handelt, zolang er maar één persoon is die de eed van trouw aan het *Aryan Liberation Army* aflegt en zich aansluit als soldaat, zal de organisatie blijven voortbestaan, onoverwonnen door onze vijanden.

Het zijn in eerste instantie de kleine, individuele daden van verzet in naam van het ALA die uiteindelijk zullen leiden tot de overwinning. Wat telt, is actie; wat telt, is actieve weerstand tegen tirannie. Het belangrijkste is dat deze daden van verzet blijven doorgaan, hoe lang dat ook duurt. Van belang is dat anderen door deze daden geïnspireerd worden om zelf actie te ondernemen.

Wat het ALA zo krachtig maakt, is dat het degenen die deelnemen aan actieve weerstand een identiteit, een structuur, een doel en een gevoel van verbondenheid geeft met andere kameraden die strijden tegen onze bezettingsregeringen.

I – VI Lone wolves en Active Service Units

Lone wolves

De term *lone-wolf* verdient de voorkeur boven *leiderloze weerstand*, omdat deze individuen, om effectief te kunnen zijn en op een eervolle manier te handelen, de leiding, strategie en tactieken van een organisatie volgen: het *Aryan Liberation Army* (ALA). Om op een eervolle manier de tactiek van de lone-wolf toe te passen, moet het individu trouw zweren, op zijn of haar eer, aan het ALA. Bij het ondernemen van activiteiten of acties dient het individu het ALA-insigne te dragen, dat bestaat uit een doodshoofd, evenals een armband zoals gespecificeerd in de regels en voorschriften. Het individu wordt dan een soldaat die namens het ALA handelt. Indien gevangengenomen of opgesloten om welke reden dan ook, kan hij of zij eisen te worden behandeld als krijgsgevangene volgens de regels van oorlog (in dit geval de Geneefse Conventies), aangezien het ALA een publieke oorlogsverklaring heeft afgelegd tegen onze bezettingsregering. Het is niet noodzakelijk dat deze individuen direct persoonlijk contact hebben met iemand binnen het leger. Sterker nog, dit zou niet alleen contraproductief zijn, maar ook in strijd met de regels van lone-wolfweerstand.

Active Service Units

Dit betreft een groep individuen die zichzelf vormen tot een actieve cel van het *Aryan Liberation Army* (ALA), ook wel een *Active Service Unit* (ASU) genoemd, en vervolgens beslissen welke activiteiten of acties zij willen ondernemen. Een dergelijke ASU moet bestaan uit drie tot ongeveer zeven personen. Het is van belang dat deze personen vrienden of kameraden van lange duur zijn en dat elke persoon binnen de ASU de achtergrond en gedetailleerde levensgeschiedenis van de anderen kent, zodat er vertrouwen en wederzijdse zekerheid bestaat. Idealiter wonen alle leden dicht bij elkaar, omdat men altijd wantrouwig moet zijn tegenover mensen van buitenaf die proberen toe te treden. Indien gewenst, kunnen de leden hun eed afleggen of opnieuw bevestigen in aanwezigheid van de andere leden van de ASU.

I – VII Bijlagen

Bijlage I: De eed van trouw
Ik zweer op mijn eer dat ik mijn plicht zal doen als Soldaat van het *Aryan Liberation Army* (ALA), namelijk te strijden met alle mogelijke middelen voor een vrij en onafhankelijk Arisch thuisland waar mijn volk kan leven volgens Arische gebruiken en wetten.
Ik zweer op mijn eer trouw te zijn aan mijn mede-Soldaten in het *Aryan Liberation Army*, en ik beloof mij te houden aan de Regels en Voorschriften van het *Aryan Liberation Army*.

Bijlage II: Regels en voorschriften van het ALA

1. De naam van de organisatie is het *Aryan Liberation Army*.
2. Het doel van de organisatie is het in stand houden van de Arische levenswijze, het verdedigen van de Arische waarden van eer, loyaliteit en plicht aan het volk, en het actief bestrijden van allen die deze levenswijze en waarden willen onderdrukken. Dit alles met als doel een vrij en onafhankelijk Arisch thuisland te creëren waar Ariërs kunnen leven volgens hun eigen gebruiken en wetten.
3. Het embleem van het *Aryan Liberation Army* is de Doodskop. Dit embleem, dat prominent gedragen wordt samen met een zwarte armband aan de rechterarm, vormt het uniform van het *Aryan Liberation Army*. Dit uniform moet gedragen worden wanneer Soldaten actief in dienst zijn.
4. Een persoon wordt een Soldaat van het *Aryan Liberation Army* door de Eed van Trouw af te leggen. Vanaf dat moment wordt de Soldaat geacht geschikt te zijn voor actieve dienst.
5. Alle Soldaten dienen hun plicht te vervullen door te streven naar het realiseren van de doelen van het *Aryan Liberation Army*. Dit houdt in: actieve dienst als Soldaat, wat betekent dat men de vijand actief bestrijdt met tactische methoden en middelen die geschikt zijn, op momenten die passend zijn gezien de omstandigheden van de Soldaat.
6. Een Soldaat in actieve dienst kan alleen met pensioen gaan en ontslagen worden uit het *Aryan Liberation Army* door het afleggen van de Verklaring van Pensioen uit Actieve Dienst.
7. Alle Soldaten worden geacht zich in het openbaar op een eervolle manier te gedragen, zoals past bij Arische krijgers.

Bijlage III: Verklaring van pensioen uit actieve dienst
Hierbij verklaar ik dat ik vanaf .... [vul datum in] niet langer in actieve dienst zal zijn en ophoud Soldaat te zijn van het *Aryan Liberation Army*.

Bijlage IV: Verklaring van oorlog door het ALA

Wij van het *Aryan Liberation Army* verklaren hierbij dat er een staat van oorlog bestaat tussen ons en de anti-Arische Bezettingsregering die heerst over ons land. Deze regering heeft door haar sociale, politieke en economische beleid de onderdrukking en vernietiging van onze Arische cultuur en onze Arische levenswijze bevorderd en bevordert deze nog steeds. Daarnaast werkt deze samen met andere anti-Arische regeringen en krachten die actief bijdragen aan de genocide van ons nobele Arische ras.

Daarom, voor onze eer, onze vrijheid, ons land, ons volk en onze toekomst, verbinden wij ons aan deze strijd.

Bijlage V: De aard van een leger

(Waarom het *Aryan Liberation Army* een leger is)

Een Soldaat wordt gedefinieerd als iemand die lid is van een leger, en een persoon wordt Soldaat wanneer hij of zij de Eed van Trouw aflegt. Vanaf dat moment is de Soldaat gebonden aan de Regels en Voorschriften van het leger waartoe hij of zij behoort.

Een leger wordt gedefinieerd als een georganiseerde groep Soldaten. Organiseren betekent het voorzien van structuur, het ordenen, en het maken van regelingen.

Het *Aryan Liberation Army* is georganiseerd in actieve Cellen (*Active Service Units*, ASU's) en individuele lone-wolf-activisten. Het biedt de structuur (doelen, methoden, tactieken, trouw, enzovoort) om deze ASU's en activisten te richten op de gemeenschappelijke vijand.

DEEL II

PRAKTIJK

II – I Inleiding

De onderstaande richtlijnen zijn bedoeld voor nationaalsocialistische revolutionairen: mensen die bereid zijn te leven, te handelen en, indien nodig, te sterven als ware krijgers. Een echte krijger is iemand die niet alleen woorden gebruikt, maar daden stelt – iemand die daadwerkelijk oorlogsdaden uitvoert. Een elitekrijger gaat nog verder: die is bereid om alles te doen wat nodig is om de overwinning in een oorlog mogelijk te maken of te ondersteunen.

Wij, als Ariërs, staan voor de taak om een echte oorlog te voeren tegen onze werkelijke vijanden. Alleen zo kunnen we de vrijheid terugwinnen die deze vijanden ons hebben afgenomen.

Deze vijanden heersen met harde hand over onze eigen Arische landen en onderwerpen ons aan een tirannieke bezettingsregering. Nationaalsocialistische revolutionairen zijn vrijheidsstrijders die weerstand bieden tegen deze onderdrukking. In deze tijd is het noodzakelijk dat we een heilige oorlog voeren. We moeten een diep en onwankelbaar geloof hebben in de rechtvaardigheid van onze strijd voor vrijheid. Daarbij moeten we beseffen dat de tijd voor praten en vreedzaam onderhandelen voorbij is.

De meest doeltreffende manier waarop onze heilige oorlog momenteel gevoerd kan worden, is door middel van directe acties tegen onze vijanden – wie ze ook zijn en waar ze zich ook bevinden. Deze vijanden moeten een duidelijke les worden geleerd, een les die hen elk jaar opnieuw herinnerd wordt. Ze moeten leren om te leven in constante angst voor hun leven. Dergelijke directe acties maken deel uit van onze langetermijnstrategie om onze vrijheid te herwinnen en een waarlijk Arisch thuisland te creëren voor onszelf en onze nakomelingen. Dit beleid is niet het resultaat van wanhoop of het verlies van hoop. Integendeel, het is het gevolg van een helder inzicht: de oude vreedzame strategieën – zoals verkiezingscampagnes, die al meer dan vijftig jaar zonder succes zijn gevoerd – hebben gefaald. De nieuwe strategie, zoals uiteengezet in Deel II van dit boekje, biedt de middelen waarmee we kunnen winnen.

Ons ras staat nu op een kruispunt: óf we vechten en winnen onze vrijheid terug, óf we ondergaan onderdrukking en laten ons ras uiteindelijk verdwijnen. Veel te lang hebben we de verkeerde strategieën en tactieken gevolgd. Veel te lang hebben we geprobeerd ons aan de regels en wetten van het Systeem te houden – regels en wetten die door onze vijanden zijn ontworpen om ons te controleren en ons volk tot slaaf te maken. Te lang hebben we geprobeerd om mee te spelen in het verkiezingsspel van onze tegenstanders, in de hoop via dat systeem succes te behalen en onszelf aan de macht te stemmen. Telkens wanneer het leek alsof we enige vooruitgang boekten, veranderden onze vijanden de spelregels. Ze voerden steeds strengere en tirannieuzere wetten in, beperkten onze vrijheid van meningsuiting en verhinderden dat we ons konden verdedigen. Ze verboden ons openbare bijeenkomsten, demonstraties en marsen te organiseren.

De tijd om dit oneerlijke spel met onze laaghartige tegenstanders te blijven spelen, is voorbij. Onze vijanden hebben ons de oorlog verklaard – en nu hebben wij openlijk de oorlog aan hen verklaard. Wij zijn bereid om de strijd naar hen toe te brengen: naar hun huizen, hun werkplekken – overal. Als we de moed hebben om te handelen, desnoods meedogenloos, dan kunnen en zullen we winnen.

Als we daarentegen weigeren, om welke reden dan ook, te doen wat nu noodzakelijk is, dan verdienen we het om onderdrukt, vernederd en uiteindelijk weggevaagd te worden. Ieder van ons staat voor een keuze. Onze vrijheid en onze toekomst hangen volledig af van die keuze.

II – II Praktische methoden van directe actie

Er zijn vier hoofdmethoden van directe actie die toepasbaar zijn op de besproken situatie. Dit betreft een nationaalsocialistische groep die probeert het huidige anti-Arische systeem te ondermijnen, omver te werpen, te verstoren of te destabiliseren, en zo een revolutionaire situatie te creëren of uit te lokken. De vier methoden zijn:

1. **Moord op individuen**: Het gericht elimineren van personen die als vijand of obstakel worden gezien.
2. **Bomaanslagen**: Dit omvat doelen waarbij burgerdoden waarschijnlijk zijn.
3. **Sabotage van de infrastructuur van het systeem**: Het saboteren van wegen, communicatiemiddelen, televisiezenders, vliegvelden, spoorwegen, energiecentrales, voedselvoorzieningen, bedrijven, winkels, financiële instellingen en dergelijke.
4. **Terreurcampagnes tegen onze vijanden**: Dit kan gericht of willekeurig plaatsvinden.

Elk van deze methoden zal verder worden besproken. Echter, voordat we hierop ingaan, is het noodzakelijk enkele woorden te wijden aan het belang van ontsnappen en ontkomen na het uitvoeren van directe acties.

II – III Voorbereiding en ontsnapping

Zodra een directe actie is uitgevoerd, is het noodzakelijk dat de betrokkenen de locatie zo snel mogelijk verlaten. Voordat er enige actie tegen een specifiek doelwit wordt ondernomen, moeten één of meerdere verkenningsmissies worden uitgevoerd om de situatie in kaart te brengen en mogelijke ontsnappingsroutes te bepalen.

Elke persoon die bij de actie betrokken is, moet vooraf beslissen wat hij of zij zal doen als er iets misgaat—en in het bijzonder als hij of zij wordt geconfronteerd met een politieagent of een "lid van het publiek". Er moet een bewuste keuze worden gemaakt of men, indien noodzakelijk, dodelijk geweld zal gebruiken. Als men besluit dodelijk geweld in te zetten om te ontsnappen of gevangenneming te voorkomen, dan moet men hierop voorbereid zijn. Dit betekent dat men een vorm van bewapening bij zich moet dragen—bij voorkeur een vuurwapen. Vóór de actie moet ook worden besloten of men openlijk het juiste uniform en de bijbehorende insignes van een organisatie zal dragen en of wapens zichtbaar worden gedragen.

Dit is van belang, aangezien, indien een dergelijk uniform wordt gedragen en wapens openlijk worden meegevoerd, de betrokkenen bij gevangenneming of arrestatie een beroep kunnen doen op hun recht om als "krijgsgevangenen" te worden behandeld volgens de Geneefse Conventie. Door lid te zijn van een organisatie, een uniform te dragen en wapens zichtbaar te dragen, worden zij technisch gezien als soldaten beschouwd en kunnen zij aanspraak maken op deze status.

De betreffende organisatie of het leger moet echter correct gestructureerd zijn, met duidelijke regels en voorschriften. Daarnaast moet er sprake zijn van een officiële oorlogsverklaring en moeten de vijanden bij naam zijn genoemd. Indien de betrokkenen niet tot een organisatie behoren, of als zij of hun organisatie om welke reden dan ook besluiten bovenstaande niet te doen, moeten zij erop voorbereid zijn om na een ernstige actie (zoals een moordaanslag of het plaatsen van een explosief) de gedragen kleding, inclusief schoeisel en handschoenen, te vernietigen—bij voorkeur door verbranding.

Wat betreft wapens moeten de betrokkenen beslissen of zij deze wegwerpen of verborgen houden. In veel gevallen zou het ideaal zijn om wapens te verwijderen, maar dit is mogelijk niet altijd praktisch, bijvoorbeeld wanneer er een tekort aan wapens is of wanneer ze in de toekomst opnieuw nodig zullen zijn.

II – IV Moordaanslagen

Een moordaanslag is een effectieve, heimelijke methode, hoewel deze in bepaalde situaties één belangrijk nadeel heeft. Dit nadeel is de grote kans dat de dader na de aanslag wordt opgepakt of gedood, vooral als het doelwit een “moeilijk doelwit” is. Geschikte doelwitten zijn onder te verdelen in twee categorieën: (1) soft targets en (2) hard targets.

Een soft target is een individu dat op geen enkele manier wordt beschermd door lijfwachten of beveiligingsprocedures. Dergelijke doelwitten leiden meestal een “gewoon” leven. De moordaanslag op zulke doelwitten is relatief eenvoudig, net als de ontsnapping, mits er van tevoren geschikte plannen worden gemaakt voor ontsnapping en ontduiking.

Soft targets omvatten vijanden van onze nationaalsocialistische zaak. Voorbeelden van zulke personen zijn:

1. Communistische of anti-nationaalsocialistische activisten;
2. Zionisten;
3. Leden en functionarissen van anti-nationaalsocialistische organisaties;
4. Moreel verderfelijk tuig zoals drugshandelaren;
5. Lokale en nationale politici die actief zijn tegen onze zaak of zich er publiekelijk tegen hebben uitgesproken;
6. Rechters (indien zij geen politiebescherming hebben) en lokale magistraten die kameraden tot gevangenisstraffen hebben veroordeeld;
7. Politieagenten die betrokken zijn bij anti-nationaalsocialistische activiteiten, zoals het onderzoeken van nationaalsocialistische bewegingen en het arresteren van kameraden;
8. Overheidsfunctionarissen, zowel op nationaal als lokaal niveau, die betrokken zijn bij projecten die schadelijk zijn voor ons ras en onze vrijheid;
9. Media- en entertainmentpersoonlijkheden die zich tegen onze zaak hebben uitgesproken of iets hebben gedaan dat schadelijk is voor ons ras en onze vrijheid.

Hard targets zijn individuen met een ‘hoog publiek profiel’ die een officiële of overheidsfunctie bekleden, waardoor zij recht hebben op politiebescherming of lijfwachten. Dergelijke personen proberen vaak hun dagelijkse verplaatsingen zo geheim en veilig mogelijk te houden. Desondanks blijft een moordaanslag op zulke doelwitten relatief eenvoudig—hoewel ontsnappen na zo’n daad moeilijk of onmogelijk is.

Moeilijke doelwitten moeten door de aard van hun werk of officiële taken in het openbaar verschijnen, en deze publieke optredens en reizen bieden kansen voor een vastberaden schutter. Een voorbeeld van een hard target is de Britse premier. Deze persoon wordt beschermd door gewapende politieagenten. Bij openbare optredens proberen deze agenten—samen met anderen—‘het publiek’ op afstand te houden en een beschermende cordon rondom het doelwit te vormen.

Een goed alternatief voor een handvuurwapen, zowel voor makkelijke als moeilijke doelwitten, is een "afgezaagd" jachtgeweer waarbij het grootste deel van de kolf is verwijderd. Dubbelloops jachtgeweren zijn over het algemeen gemakkelijker te verkrijgen dan pompwapens.

Sluipschuttersaanvallen op moeilijke doelwitten met een geweer zijn voorlopig niet aan te raden, hoewel dergelijke aanvallen op makkelijke doelwitten wel nuttig kunnen zijn. Sluipschuttersaanvallen op moeilijke doelwitten zijn om drie redenen zeer lastig succesvol uit te voeren:

1. Meestal is slechts één schot mogelijk, waardoor uitstekend schietvermogen essentieel is.
2. De politie en veiligheidsdiensten bewaken of bezetten vaak potentiële uitkijkpunten die een sluipschutter zou kunnen gebruiken.
3. Dergelijke precieze aanvallen vereisen een gespecialiseerd geweer – een wapen dat nauwkeurig is en dat kan worden gedemonteerd om vervoer zonder argwaan mogelijk te maken.

Het moet worden benadrukt dat aanvallen op korte afstand op moeilijke doelwitten betekenen dat de moordenaar zeer weinig kans heeft om te ontsnappen. De moordenaar moet accepteren dat hij of zij ofwel wordt gepakt (en mogelijk gewond raakt) ofwel wordt gedood. Daarom is een speciaal soort persoon nodig – een toegewijde en moedige fanaticus – om een dergelijke actie uit te voeren.

Voor aanvallen op makkelijke doelwitten moeten de moordenaar of moordenaars hun ontsnapping zorgvuldig plannen vóór de aanval. Na een succesvolle moord, ongeacht het type, moeten andere kameraden in de organisatie een verklaring afgeven waarin de organisatie de verantwoordelijkheid claimt en, indien nodig, redenen geeft. Dit kan bijvoorbeeld een telefoontje naar de redactie van een krant of radiostation zijn, of een gedrukte verklaring die naar dergelijke plaatsen wordt gestuurd.

Conclusie:
Een praktische strategie is om in de komende een à twee jaar verschillende makkelijke doelwitten te selecteren en te doden. Succesvolle moorden zullen de organisatie bekend, gerespecteerd en gevreesd maken. Een belangrijk doel is om een klimaat van angst te creëren onder de gekozen doelwitten. De meest geschikte makkelijke doelwitten zijn:

1. Vijanden van het nationaalsocialisme, met name degenen die actief zijn in antinationaalsocialistische organisaties.
2. Pedofielen en verkrachters.
3. Degenen die betrokken zijn bij straataanvallen op onze mensen.
4. Politici die zich hebben uitgesproken tegen het nationaalsocialisme of die dingen hebben gedaan die schadelijk zijn voor ons ras en onze vrijheid, zoals het steunen van een nieuwe anti-Arische wet of het aanmoedigen van rassenvermenging.

Doelwitten uit categorie (2) en (3) bieden uitstekend propagandamateriaal. De organisatie kan een verklaring uitgeven waarin staat dat dergelijk decadent anti-Arisch tuig eindelijk is gestraft.

Op praktisch niveau moet de organisatie inlichtingen verzamelen over geschikte doelwitten, geschikte wapens verwerven en verklaringen voorbereiden voor na de actie. Individuele geheime cellen kunnen vervolgens worden voorzien van een lijst van doelwitten en worden uitgerust met de benodigde wapens.

II – V Bomaanslagen

Bomaanslagen – wat anders is dan sabotage van structuren en installaties met explosieven (zie hieronder) – houden in dat explosieven worden geplaatst op een openbare plaats met als doel het veroorzaken van burgerslachtoffers of militaire verliezen, of het toebrengen van schade aan openbare voorzieningen en gebouwen. Een aanhoudende bombardementscampagne heeft verschillende doelen:

1. Het creëren van een klimaat van onzekerheid en angst onder de bevolking.
2. Het veroorzaken van ongemak door de beveiligingsmaatregelen die worden ingevoerd om de dreiging tegen te gaan.
3. Het dwingen van de overheid om essentiële middelen – zoals politie, leger, inlichtingendiensten en financiën – in te zetten om de dreiging te bestrijden.
4. Het ondermijnen van het moreel van de overheid.
5. Het brengen van de oorlog naar de bezette steden en dorpen van de vijand.
6. Het creëren en in stand houden van het besef dat er een oorlog wordt gevoerd, waarbij de tegenstanders van de overheid bereid zijn om te handelen en te sterven voor hun zaak.

Een dergelijke campagne wordt als succesvol beschouwd wanneer slechts enkele van deze doelen worden bereikt. Het is belangrijk om te begrijpen dat deze tactiek van terreurbombardementen gerechtvaardigd is in het kader van een totale of heilige oorlog, vooral wanneer er een openbare verklaring van zo'n oorlog is afgelegd. Of deze tactiek daadwerkelijk wordt gebruikt – en of de propagandanadelen opwegen tegen de tactische voordelen – is een vraag die de organisatie zorgvuldig moet overwegen.

Er is echter geen fundamenteel moreel verschil tussen een geheime organisatie die deze tactiek toepast en een overheid die haar strijdkrachten machtigt om:
a. Bommen vanuit vliegtuigen op steden te laten vallen.
b. Een veldslag te voeren in een stad of dorp waar burgers wonen.
c. Haar politie en veiligheidsdiensten toe te staan om meedogenloos en met terreur tegenstanders op te sporen.

De "morele verontwaardiging" die regeringen tonen wanneer een geheime organisatie een bom plaatst die burgers doodt of zou kunnen doden, is dan ook volkomen hypocriet. De leden van zo'n regering, evenals de militaire en civiele strijdkrachten die hen steunen, zijn immers zelf maar al te bereid om dodelijk geweld te gebruiken tegen hun vijanden, ongeacht of het om burgers gaat of niet.

Er zijn twee hoofdmethoden om een bombardementscampagne uit te voeren – deze kunnen afzonderlijk of in combinatie worden gebruikt:

1. Het plaatsen van een explosief op een openbare plaats zonder waarschuwing, waarbij het explosief ontploft en burgerslachtoffers veroorzaakt.

2. Het plaatsen van een explosief op een openbare plaats, gevolgd door een waarschuwing die voldoende tijd biedt om het gebied te ontruimen, maar onvoldoende tijd om het explosief te vinden en onschadelijk te maken. In dit geval kan het explosief worden uitgerust met een "anti-manipulatiemechanisme". De waarschuwing wordt meestal gegeven nadat de bom is geplaatst en de terroristen het gebied hebben verlaten (een vertraging van ongeveer een half uur is gebruikelijk).

Op praktisch niveau moeten explosieven worden verkregen en moet expertise in het maken van bommen worden opgedaan. Deze vaardigheden zijn relatief eenvoudig aan te leren, vooral met behulp van handleidingen die nog steeds gemakkelijk verkrijgbaar zijn. Uitzonderingen zijn geavanceerde technieken zoals afstandsbediening, nauwkeurige tijdvertragingsmechanismen en veilige anti-manipulatiemechanismen. Deze vereisen gespecialiseerde kennis, die ofwel moet worden geleerd van een ervaren bommenmaker, ofwel door middel van vallen en opstaan moet worden verworven – wat een riskante onderneming is.

Een eenvoudige manier om te beginnen is met "kunstmest-suikerbommen" of eenvoudige "spijkerbommen".

Timothy McVeigh gebruikte een kunstmestbom (ammoniumnitraat)

II – VI Sabotage

Sabotageactiviteiten hebben twee hoofddoelen:

1. Het systeem van binnenuit ondermijnen door verstoringen te veroorzaken die het dagelijks leven van gewone Ariërs steeds meer beïnvloeden. Hierdoor verliezen zij een deel van het comfort van het moderne leven, wat mede verantwoordelijk is voor hun onderdanige, tamme en huiselijke bestaan.
2. Het belasten van de middelen van de overheid, zowel financieel als op het gebied van militaire en veiligheidsinspanningen. De overheid wordt gedwongen om beschadigde of vernielde infrastructuur te repareren of te vervangen en moet geld en mankracht besteden aan de bescherming ervan.

In de praktijk gaat het vooral om het gebruik van explosieven om kwetsbare structuren en installaties te beschadigen of te vernietigen. Geschikte doelwitten zijn onder meer:

1. Elektriciteitsmasten, vooral die naar grote steden leiden.
2. Televisiezenders en relaismasten.
3. Waterpompstations.
4. Elektriciteitsonderstations.
5. Snelwegen en hoofdwegen, met name bruggen en viaducten.
6. Spoorwegen, vooral seininstallaties en bruggen.
7. Voedseldistributiecentra en groothandels.
8. Ondergrondse gas- en oliepijpleidingen (deze zijn momenteel meestal gemarkeerd waar ze onder wegen of rivieren doorlopen).
9. Grote nationale en internationale fabrieken en industriële complexen.
10. Overdekte winkelcentra.
11. Olieraffinaderijen.
12. Chemische fabrieken.
13. Commerciële magazijnen en distributiecentra.
14. Rioolwaterzuiveringsinstallaties.
15. Luchthavens.
16. Containerdistributiecentra.
17. Brandstofdistributiecentra.

Om effectief te zijn, moeten deze verstoringen regelmatig plaatsvinden – minstens eens in de zes maanden – en moeten ze gedurende een periode van meerdere jaren worden volgehouden. Bovendien moet het type doelwit regelmatig worden gewisseld. Bijvoorbeeld: de ene maand worden elektriciteitsmasten aangevallen met explosieven die zijn ontworpen om ze omver te werpen, de volgende maand wordt een televisierelaismast aangevallen, gevolgd door een snelwegbrug en daarna een distributiecentrum.

De meeste doelwitten vormen bij beschadiging of vernietiging door een explosief geen bedreiging voor mensenlevens, waardoor geen waarschuwing hoeft te worden gegeven. Bij doelwitten waar een explosie mogelijk levens kan kosten, moet de organisatie beslissen of er een waarschuwing wordt gegeven voordat het explosief ontploft (bijvoorbeeld bij een snelwegbrug). Als wordt besloten om een waarschuwing te geven, moet het explosief worden voorzien van een vertraagde ontsteking of een afstandsbediening. Als bijvoorbeeld een brug wordt gekozen, kan het explosief in een voertuig worden geplaatst, dat vervolgens wordt achtergelaten.

Het is belangrijk om te begrijpen dat het hoofddoel hier is om schade en vernietiging aan te richten aan installaties en structuren. Het doel is niet specifiek om burgers (of zelfs legerpersoneel dat zich bezighoudt met bomopruiming) te verwonden of te doden. Daarom moeten doelwitten indien mogelijk worden gekozen om dergelijke verwondingen te voorkomen. Zo worden gebouwen bijvoorbeeld gekozen wanneer ze leeg zijn van werknemers. In deze gevallen – en vooral bij geïsoleerde doelwitten zoals relaismasten, elektriciteitsmasten en dergelijke – is het niet nodig om het explosief te verbergen of te voorzien van anti-manipulatiemechanismen. Het explosief hoeft alleen maar zo te worden geplaatst dat het maximale schade veroorzaakt, en het kan ter plaatse worden ontstoken of worden voorzien van een eenvoudig vertragingsmechanisme.

Op praktisch niveau moeten explosieven worden verkregen en moeten inlichtingen worden verzameld over geschikte doelwitten. De eerste doelwitten die worden gekozen, kunnen de relatief geïsoleerde zijn, waar een eenvoudig explosief zonder draadloze afstandsbediening of elektronische tijdsontsteking schade kan aanrichten. Geschikte eerste doelwitten zijn elektriciteitsmasten, televisierelaismasten, oliepijpleidingen (meestal begraven op meer dan twee meter diepte, dus enig graafwerk is nodig), en dergelijke.

II – VII Samenvatting

Op praktisch niveau is de beste strategie voor de nabije toekomst als volgt. (1) Het uitvoeren van moordaanslagen op verschillende eenvoudige doelen (soft targets); (2) Het starten van een sabotagecampagne door het gebruik van explosieven tegen kwetsbare doelen met een laag risico. Zodra deze initiële acties zijn uitgevoerd – en meer wapens en training zijn verkregen – kan een langdurige campagne van sabotage, moord en opstand worden gestart. Het doel hiervan is het creëren van de revolutionaire situatie die nodig is. Het is essentieel om te beseffen dat deze campagne minstens vijf tot tien jaar moet worden volgehouden om succes te kunnen behalen.

De organisatie heeft concrete en praktische doelen nodig die zij aan de regering kan eisen telkens wanneer een actie succesvol is uitgevoerd. Deze doelen moeten worden gezien als enkele van de zaken waar de organisatie voor strijdt. Ze moeten specifiek zijn, aangezien ze in theorie door de regering kunnen worden toegegeven. Een voorbeeld van zo'n doel is het eisen van een publieke veroordeling door de regering van de zogenaamde holocaustleugen. Een ander doel is het recht van Ariërs om hun kinderen op uitsluitend Arische scholen te laten onderwijzen. Daarnaast kan worden geëist dat Ariërs wapens in het openbaar mogen dragen voor hun eigen zelfverdediging.

Het primaire doel waarvoor de organisatie strijdt – en waar alle soortgelijke organisaties en nationaalsocialistische individuen voor strijden – is een onafhankelijk Arisch thuisland. Hier kunnen we onder onze eigen soort leven, in vrede, en volgens onze eigen natuurlijke wetten en Arische gewoonten. In dit thuisland kan onze Arische cultuur tot bloei komen, doordat onze kinderen op een Arische en nationaalsocialistische manier worden opgeleid. Dit primaire doel moet telkens worden benadrukt wanneer een actie succesvol is uitgevoerd.